

ПЪТ

Огрян от пламъци небесни,
аз растнах като светъл крил,
и ден и нощ над мен с усмивка
трептеше небосвода син.
В очите ми възторг г. реше,
и, с чудна вяра окрилен,
към светли върхове възлизах,
от златно слънце озарен.

Но в тъжен ден стихийна буря
изви над моя царствен трон
и паднах аз с чело ранено —
от бурята прекършен клон.
Кой демон скрит с ръка безумна
бе прагил вихър зъл над мен?
Не чух ответ. До болка беше
духът ми смъртно наранен.
Когато дигнах морни клепки,
пред погледа ми вледенен
дочух незнаен глас да шепне:
„Угасна твоя слънчев ден.
Угасна всяка твоя радост,
до смъртен час бъди проклет
и нека твоята орис бъде
съдба на скитник и поет“!